

6/8/14

דמיינו

דמיינו שאין גן עדן
זה קל אם רק תנסו
מתחתינו אין גיהנום
ומעלינו רק השמיים
דמיינו את כל בני האדם
חיים את היום

דמיינו שאין מדינות
זה לא כל כך קשה
אין בשביל מה להרוג או להיהרג
וגם אין דתות
דמיינו את כל בני האדם
חיים להם בשלום

תאמרו שאני חולם
אבל אינני לבד
אני מקווה שיום אחד תצטרפו אלינו
והעולם כולו יאוחד

דמיינו עולם לא רכושני
תמהני האם תוכלו?
ללא תאוות בצע או רעב
אחוות כל בני האנוש
דמיינו את כל בני האדם
חולקים את העולם כולו

<https://www.youtube.com/watch?v=8QqAVFwGwal>

כך כתב ג'ון לנון, שנרצח ע"י קנאי דתי מטורף שמילות השיר שלנון כתב לא נשאו חן בעיניו.

דניאל,

שמונה שנים בלעדיך. בימים קשים אלו של מבצע "צוק איתן", העולם הדמיוני של ג'ון לנון נראה קוסם מתמיד, וחזק מתמיד הוא הרצון לעקור מחברת בני האדם את הרוע הקנאי וההזוי הזורע הרס ואבדון על סביבתו. אך קשה לי להאמין, דניאל, שהיית מוצא את מקומך בעולם כה משעמם כמו זה שצייר לנון. עולם חסר תחרות בריאה, שאיפות, חלומות והשגים. תמיד אהבת תחרות טובה, במיוחד בספורט, אך לא בכל מחיר. נזכרתי באותו משחק כדורגל בטוסקנה, בו שיחקנו הילדים נגד המבוגרים. כולנו היינו בעצם ילדים, כולנו רצינו לנצח, ובמיוחד אתה שכה אהבת כדורגל. הסתכלתי עליך כששיחקת, משחק הוגן ונטול כל אלימות, והתרשמתי מהעדינות שבה שיחקת למרות רצונך העז לנצח.

לאחר שהחל המבצע נסעו ארי, נורית וגלי לבקר את בן דודך יובל, ששהה עם יחידתו סביב עזה בהמתנה לכניסה הקרקעית. לאחר תקופה ארוכה הרחק מהבית, ביקש שיביאו לו ציוד אישי. חששתי מהנסיעה הזו אל עוטף עזה, שנראתה לי מסוכנת. דיברתי עם יובל, וספק ברצינות הצעתי לו כרס"פ לאסוף את התחתונים מכל חיילי הפלגה ולכבסם בסיר 48. זה לא רק זה, אמר לי יובל, אני רוצה גם לראות אותם. ידעתי ששנינו חושבים על אותה שבת אחרונה שבה נסענו לבקר אותך ברמת הגולן לפני שנכנסתם ללבנון, דניאל, אך איש מאיתנו לא הזכיר זאת. לא היה בכך צורך. שבוע לאחר מכן נכנס יובל לעזה, ונזרקנו בחזרה לאותם ימים בזמן מלחמת לבנון שניה. באותו יום ראשון בבוקר דאג מישהו ללחוש על אזני שלגולני יש 10 הרוגים. באחת חזרתי לאותו יום נורא בו החלו להתרוצץ השמועות על ההרוגים של גולני בנינת ג'בל. למרות שידעתי אז שזו אינה הגיזרה של דניאל, לא ידעתי את נפשי. וגם הפעם. לא התקשרתי לארי. קיוויתי שהוא שקוע בעבודה ושהשמועות לא הגיעו אליו. כמו אז, שיכנעתי את עצמי שכרס"פ, יובל בטוח יחסית ואינו בקו החזית.

למחרת, ביום שני בבוקר, התקשר אלינו ארי לספר שיובל נפצע והוא בחדר הניתוח בסורוקה. ורדה הודיעה מיד שהיא מצטרפת ובקשה את ארי שיאסוף אותה בדרך לסורוקה. אחה"צ נסענו נגה, סבתא סטלה ואני לסורוקה. יובל שכב במיטת בית החולים, חוור מאד, ומאורעות הלילה הקשה ניכרו על פניו, גם מתוך שינה. הוא איבד הרבה דם, וזאת למרות שבקור רוח שם לעצמו

חוסם עורקים מיד כשנפצע, והפינוי היה מהיר. הפעם האיר לנו המזל פנים. יובל מתאושש לאחר סדרה של ניתוחים, ולמרות שדרך ארוכה לפניו הוא יבריא.

לאורך כל ימי המבצע הארוכים, ניבטו אלי מדי בוקר פניהם הצעירים של הנופלים מעמודו הראשון של העיתון. כה צעירים. וביניהם, בעיני רוחי, תמונתו של דניאל, בן 20. עייניו הכחולות עצובות, וחיוכו המפורסם נעלם. כאומר אבא, אנחנו לא רוצים פה עוד חיילים. וגם הפעם, דניאל, בדיוק כמו במלחמת לבנון השנייה ובכל המלחמות האחרות לפניו ואחריה, בנינו הצעירים הזוכים לרב לדברי ביקורת וכן, גם עם ישראל כולו, לא הכזיבו. הם נכנסו באומץ רב לקן הצרעות של מחבלי החמאס, חבורת רוצחים אכזרית ונפשעת שאינה בוחלת בכל תועבה כלפי אזרחים שלווים וכלפי עמה עצמה, בשם קנאות דתית הזויה. והם יכלו לה. ולכל מי שעוד לא ברור לו מי ניצח, בדיוק כמו במלחמה ההיא שלך, דניאל, שיואיל ויסתכל בעיניהם של יובל וחבריו, ובעיי החורבות שנותרו מאלו שהעזו לנסות ולעמוד בדרכם.

יום לאחר הכניסה הקרקעית נהרגו בנגמ"ש אחד בסג'עיה 8 לוחמים מגולני, וביניהם סמ"ר דניאל פומרנץ. דניאל הוא בנה של ראש מחלקת הנפגעים לשעבר של צה"ל, שהקליטה את שיחתם האחרונה והקריאה בהלוויה את המכתב שהשאיר אחריו למשפחתו. שמה הוא ורדה. לבעלה קוראים אבי. ואם לא די בכך, דניאל פומרנץ היה חייל בפלוגה המסייעת של גדוד 13 של גולני. וגם הוא היה נגביסט. ויואב, שהיה המג"ד של דניאל, הספיד אותו בהלוויה. מעשה השטן. נסענו אליהם בשבעה לכפר אז"ר. לא קשה לדמיין את הפתעתם לנוכח שותפות גורל הזויה הזו. נזכרתי בביקורה של ראש מחלקת הנפגעים של צה"ל בביתנו זמן קצר לאחר שנפלת דניאל. ורדה פומרנץ השתחררה מצה"ל עוד קודם לכן והייתה זו קצינה אחרת. בראיון שנתנה מאוחר יותר לעיתון, סיפרה שכאשר נכנסה לחדרו של דניאל ראתה את הכביסה המקופלת על מיטתו והריחה את ריחו המוכר של מרכך הכביסה בו נהגה גם היא להשתמש, והדבר היכה בה באחת והוציאה משווי משקלה. הייתה זו הכביסה שהבאתי מהביקור האחרון אצלו, דניאל, ברמת הגולן. ורדה שהתה מחוץ לעיר עם גיא ונגה, ואני כיבסתי לך את הבגדים שהבאתי. תליתי את הכביסה על החבל, מעשה מאד לא שגרתי עבורי, ואני זוכר בבהירות שהופתעתי מההנאה הרבה שהדבר גרם לי. את אותה כביסה קיפלה ורדה מאוחר יותר, ביודעה שדניאל לעולם לא ילבש עוד את אותם בגדים. רק לאחר השיחה עם ורדה פומרנץ הבנתי את החרדה שאחזה אז באותה קצינת נפגעים, כשהבינה שגם לה זה עלול לקרות.

לא מכבר סיים גיא בהצלחה רבה את השנה הראשונה ללימודיו באוניברסיטה העברית. ותאמין לי, דניאל, שאתה יכול להיות גאה בו. בדרך בה התגבר על הקורסים הקשים שלמד, כמו למשל אינפי למתמטיקאים. אפילו המורה שלו למתמטיקה מהתיכון, שבמקרה הוא גם פציינט שלי, הרים גבה או שתיים והיה מרים גם שלוש לו היו לו כאשר שמע על כך, מייד לאחר שגמר להתנצל בפני על שלא הצליח לעניין את גיא במקצועו... ונגה סיימה גם היא את הריאלי בהצלחה רבה. היית מאמין שאוטוטו היא כבר חיילת? ולו היית רואה אותה בדרכה לפרום בסיום השנה עם שמלה, על נעלי עקב, וסביבה לא מעט מחזורים, לא היית מאמין שזו אותה אחות קטנה שנהגת לקחת הבייתה מבית הספר, ושנתנה לך יד כשעברתם את הכביש.

בשבוע הבא, דניאל, אצא לשיקגו לשבתון קצר. אני מניח שהיית מוצא דבר או שניים לעשות שם לו יכולת לבוא איתי, אבל אתה נשאר פה. למרות שכמו תמיד, דניאל, אתה איתנו בליבנו תמיד, בכל אשר נלך.

כשדניאל ישן ישן כל העולם. כשדניאל ישן שני פרפרי זהב עוזרים גומות של חן באודם לחייו ומלאכי מרום סביב למראשותיו שומרים על החלום שהוא חולם עכשיו.
(יוסי בנאי).

דניאל, אנחנו אוהבים אותך מאד, מתגעגעים בלי סוף, ולא מפסיקים לחשוב עליך בכל רגע.

אבא.